

Arrest

nr. 260 275 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2016 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 216 863 van 14 februari 2018.

Gezien het arrest van de Raad van State met nr. 249.734 van 5 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 19 februari 2016 een (achtste) aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verwerende partij verklaart die aanvraag 'zonder voorwerp' met een beslissing van 14 juni 2016. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

*"(...)
(...)"*

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 19.02.2016 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

☐ *Betrokkene stond, bij de indiening van zijn aanvraag 9bis, onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 21.05.2013; Dat inreisverbod verbood hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 21.05.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mocht betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

☐ *Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 0 (nul) dagen betekend op 20.11.2014;*

(...)"

Met arrest nr. 216 863 van 14 februari 2019 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

De Raad van State vernietigt dit arrest op 5 februari 2021 met arrest, gekend onder nummer 249.734.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)

Schending van artikel 8 EVRM"

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

"(...)Betrokkene stond, bij de indiening van zijn aanvraag 9bis, onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 21.05.2013. Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 21.05.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en §2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 0 (nul) dagen betekend op 20.11.2014 (...)"

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.1.3. De verwerende partij stelt dat aanvraag tot humanitaire regularisatie verworpen wordt, aangezien verzoekende partij onder een inreisverbod stond op het moment van indiening van de aanvraag. Verzoekende partij merkt op dat de beslissing aangaande haar humanitaire regularisatieaanvraag genomen werd op 14 juni 2016 – op het ogenblik dat zij zich niet meer onder een inreisverbod bevond. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij een ten gronde onderzoek had moeten voeren naar haar regularisatieaanvraag. Verwerende partij is immers niet enkel gehouden rekening te houden met de toestand van verzoekende partij op het moment van de indiening van de aanvraag, maar ook met de gegevens die haar op het ogenblik van het nemen van de beslissing bekend zijn. Verwerende partij was op de hoogte dat verzoekende partij sinds 21 mei 2016 niet meer onder een inreisverbod stond.

Verwerende partij heeft bovendien geen rekening gehouden met de buitengewone omstandigheden, de elementen qua integratie van verzoekende partij waarom de aanvraag werd ingediend in België noch met het familieleven van verzoekende partij. Immers, verzoekende partij is verloofd met een Belgische vrouw.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 9bis § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]¹;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd aan welke voorwaarden de buitengewone omstandigheden moeten voldoen.

Nergens in artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt bovendien gesteld dat een inreisverbod het bestaan van buitengewone omstandigheden uitsluit.

Verzoekende partij zou volgens verwerende partij geen recht hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. Deze argumentatie houdt geen steek. Immers, de bedoeling van de wetgever met artikel 9bis was juist om illegalen – mensen die geen recht hebben zich op het grondgebied te bevinden - of mensen met een onzekere verblijfstoestand, een mogelijkheid te bieden geregulariseerd te worden.

Er wordt ook nergens gemotiveerd waarom de elementen ex artikel 9bis Vreemdelingenwet die verzoekende partij aanhaalt niet zouden primeren op het – ondertussen vervallen - inreisverbod.

De redenering van verwerende partij is dan ook onbegrijpelijk. De motivering van verwerende partij vindt geen steun in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die zin werden artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

II.1.4. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de elementen die werden aangehaald in de aanvraag tot regularisatie. Verzoekende partij verblijft sedert 2004 7 in België, is zij perfect geïntegreerd en lokaal verankerd. Zij is bovendien verloofd met een Belgische vrouw.

Verzoekende partij leerde haar Belgische vriendin mevrouw D. N. R. (rijksregisternummer ...), kennen in mei 2014. Zij onderhouden een duurzame relatie en zijn van plan om te huwen. Dit is ook een van de redenen waarom verzoekende partij een regularisatieaanvraag indiende in België. Het is immers onmogelijk voor partijen om een familie- en gezinsleven uit te bouwen in Nigeria.

Een gedwongen repatriëring van verzoekende partij zou een schending uitmaken van haar recht op privé- familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

II.1.5. Bovendien begrijpt verzoekende partij de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken niet.

In een brief van 20 maart 2014 communiceert de Dienst Vreemdelingenzaken aan Kruispunt Migratie zijn praktijk met betrekking tot aanvragen gezinshereniging of humanitaire regularisatie na een inreisverbod.

Hierin valt het volgende te lezen (eigen onderlijning):

“De DVZ praktijk

Een derdelander die gezinshereniging wil aanvragen met zijn EU- of Belgisch familielid (artikel 40bis of 40ter Vw) heeft twee mogelijke aanvraagprocedures:

□ Hij kan zijn aanvraag tot gezinshereniging indienen via de Belgische ambassade in het herkomstland, of vanuit België. De visumaanvraag kan alleen geweigerd worden om redenen van openbare orde. De DVZ gaat in dat geval na of de derdelander die een inreisverbod opgelegd kreeg een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

□ Als de aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend in België en de verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging, beschouwt de DVZ die aanvraag als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. Een aparte aanvraag tot opheffing is dan niet nodig. Als niet voldaan is aan de gezinsherenigingsvoorwaarden blijft het inreisverbod behouden en moet de betrokkene het land verlaten.

(...)

Wat is de wettelijke basis om een 9bis aanvraag niet in overweging te nemen omwille van een lopend inreisverbod? DVZ verwijst naar artikel 74/12, §4 Vw. Maar dat artikel zegt alleen dat een derdelander geen recht op toegang of verblijf heeft tijdens een onderzoek tot opheffing of opschorting van een inreisverbod. Artikel 9bis kan aangevraagd worden ook vanuit een onwettig verblijf; artikel 74/12, §4 is dus geen wettelijk beletsel voor een aanvraag artikel 9bis. De niet-inoverwegingneming van een 9bis aanvraag roept ook vragen op in de zin dat een aanvraag gezinshereniging artikel 40bis of 40ter in België wel in overweging wordt genomen.”

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom een aanvraag tot gezinshereniging als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod wordt aanzien en niet bij een aanvraag tot humanitaire regularisatie.

II.1.6. Zoals hierboven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te begrijpen zijn.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.”

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat op afdoende wijze uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) schendt.

De verzoekende partij stelt slechts:

“Verzoekende partij leerde haar Belgische vriendin mevrouw D. N. R. (rijksregisternummer ...), kennen in mei 2014. Zij onderhouden een duurzame relatie en zijn van plan om te huwen. Dit is ook een van de redenen waarom verzoekende partij een regularisatieaanvraag indiende in België. Het is immers onmogelijk voor partijen om een familie- en gezinsleven uit te bouwen in Nigeria.

Een gedwongen repatriëring van verzoekende partij zou een schending uitmaken van haar recht op privé- familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De Raad moet vervolgens nazien of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band

tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven moet aantonen. Een verloving op zich of de wens een huwelijk te voltrekken, volstaat niet. Bijkomend merkt de Raad op dat de voorgehouden onmogelijkheid om een gezinsleven te beleven, elders dan in België, louter geponeerd wordt zonder bijkomende argumentatie zodat de verzoekende partij niet aantoont dat er zich hindernissen voordoen die het gezinsleven elders onmogelijk maken. Ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beperkt de verzoekende partij zich tot beweringen dat zij een duurzame hechte relatie heeft met de *“levenspartner”* die zij zou kennen sedert 2014 en tot de bewering dat het niet toekennen van een regularisatieaanvraag een scheiding teweeg zou brengen omdat de Belgische partner onmogelijk naar Nigeria kan gaan. Deze beweringen zijn niet met het minste begin van bewijs onderbouwd. In de synthesenota van 14 juni 2016 schrijft de Dienst Vreemdelingenzaken terecht dat het louter voorleggen van een identiteitskaart van de partner niet volstaat om een duurzame relatie aan te tonen.

Een lokale verankering en perfecte integratie poneren, is evenmin afdoende om een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven aan te tonen.

Met dergelijk vaag betoog slaagt de verzoekende partij er niet in om de schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Voor wat het aanhalen van deze bepaling betreft onder de titel *“moeilijk te herstellen nadeel”* verwijst de Raad naar punt 3.

De loutere melding dat de verzoekende partij verloofd is met een Belgische vrouw volstaat niet.

Bijgevolg mist dit onderdeel grond.

2.3. De verzoekende partij voert de schending van de formele motiveringsplicht aan.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De feitelijke grondslag staat vermeld in de bestreden beslissing. De verzoekende partij stond bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder een inreisverbod ten belope van drie jaar, met kennisgeving op 21 mei 2013, dat niet was opgeheven of opgeschort.

De juridische grondslag wordt vermeld door de verwijzing naar artikel 7, eerste alinea, 12° en artikel 74/12, § 1, derde alinea, §2 en §4, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/12, §§1 tot en met 4 luidt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2

De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3

Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

(...)"

Artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet stelt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)"

Verder is het passend de volgende motieven van het arrest nr. 249.734 van 5 februari 2021 van de Raad van State te lezen:

"8. In artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod omschreven als "een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering". Hieruit blijkt reeds dat een inreisverbod ook een verblijfsverbod inhoudt.

De artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen op opschorten van een inreisverbod. Ze vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 11 van richtlijn 2008/115.

Artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod niet kan ingaan "tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4" van de vreemdelingenwet. Een uitzondering voor artikel 9bis van de vreemdelingenwet of de daarin bedoelde "buitengewone omstandigheden" wordt niet voorzien. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft overigens betrekking op een "gewone" machtiging tot verblijf die kan worden toegekend doch niet op een recht op verblijf dat moet worden erkend noch op een vorm van internationale bescherming. De in deze laatste bepaling bedoelde "buitengewone omstandigheden" hebben enkel betrekking op de mogelijkheid de aanvraag in te dienen in België in plaats van via de gewone in artikel 9 van dezelfde wet voorziene procedure.

Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid voor de vreemdeling om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen om humanitaire redenen, in principe nadat hij het grondgebied vrijwillig heeft verlaten. Artikel 74/14, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet voorziet dan weer de mogelijkheid voor de vreemdeling om een verlenging te vragen van de toegekende termijn om het grondgebied te verlaten "op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn". Op grond van het vierde lid van deze bepaling kan "zo nodig, [...] deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde". Het aanvragen van een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt echter niet vermeld.

9. In zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie overwogen dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. en anderen tegen België*, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Vermits het Hof deze praktijk in principe toelaat voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, is ze a fortiori toegelaten voor aanvragen om machtiging tot verblijf, zoals te dezen het geval is.

Waar het Hof in dit laatste arrest wel onderzoekt of artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zich verzet tegen die praktijk en aanneemt dat dit in bepaalde gevallen wel het geval kan zijn, moet worden opgemerkt dat het enkel ging om aanvragen tot gezinshereniging met een burger van de Unie wiens rechten in het gedrang zouden komen. Te dezen betreft het echter geen aanvraag tot gezinshereniging, noch een andere aanvraag waarop het recht van de Unie van toepassing zou zijn, zodat de beoordeling dienaangaande niet relevant is voor de huidige zaak.

10. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in het huidige middel aangehaalde bepalingen heeft geschonden door te oordelen dat de verwerende partij ertoe was gehouden de aanvraag om machtiging tot verblijf die tot het bestreden arrest heeft geleid in aanmerking te nemen niettegenstaande het aan huidige verweerder opgelegde inreisverbod.”

De Raad meent dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Enerzijds blijkt duidelijk uit artikel 7 eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij van het grondgebied moet verwijderd worden bij het opleggen van een inreisverbod. Artikel 74/12, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat zelfs tijdens de behandeling van een ingediende aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod geen toegang of recht op verblijf kan gegeven worden. A fortiori geldt dit voor de periode dat nog geen aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod werd ingediend, zoals in dit geval.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.4. In een volgend onderdeel stelt de verzoekende partij dat het opgelegde inreisverbod niet gold op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Volgens de verzoekende partij stond zij niet meer onder een inreisverbod sedert 21 mei 2016. De bestreden beslissing stelt dat het inreisverbod ten belope van drie jaar de verzoekende partij verbood om op het Schengengrondgebied te verblijven tot 21 mei 2016.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij het Rijk heeft verlaten. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij sedert het gegeven inreisverbod het Rijk niet heeft verlaten.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt evenwel de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat: “Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van

*het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten” (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat “indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht” (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 41).*

Nu niet aangetoond is dat de verzoekende partij België verliet, is dit onderdeel niet dienstig.

2.5. Gelet op het voorgaande kan de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in dit geval niet aangenomen worden nu de bestreden beslissing is genomen omdat de verzoekende partij onder een inreisverbod stond. Dat impliceert in dit geval dat zij niet in het Rijk kan verblijven zolang het inreisverbod niet is uitgevoerd en er geen opheffing of opschorting is uitgesproken. Gelet op punt 2.3. is de argumentatie van de verzoekende partij over het ontbreken van een wettelijke bepaling om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet te behandelen, niet correct. Het volstaat te verwijzen naar het arrest 249.734 van 5 februari 2021 van de Raad van State.

2.6. De verzoekende partij haalt argumenten aan met betrekking tot de gegrondheid van haar aanvraag, zoals haar integratie en lokale verankering. Uit de voorgaande uiteenzetting blijkt dat de verwerende partij deze gegrondheidselementen niet hoeft te onderzoeken indien de gedane aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard. Dit onderdeel is niet dienstig.

Ook verwijst de verzoekende partij naar een praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals gecommuniceerd in een brief van 20 maart 2014 die een gezinsherenigingsaanvraag zou beschouwen als zijnde een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. De Raad merkt op dat een eventuele praktijk niet kan ingaan tegen de wettelijke bepalingen. Bovendien gaat de door de verzoekende partij geschetste praktijk over gezinsherenigingsaanvragen en niet over regularisatieaanvragen, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, voorwerp van de bestreden beslissing. Op dergelijke aanvragen is het Unierecht niet van toepassing. De Raad van State merkte in haar voormeld arrest al op:

“Waar het Hof in dit laatste arrest wel onderzoekt of artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zich verzet tegen die praktijk en aanneemt dat dit in bepaalde gevallen wel het geval kan zijn, moet worden opgemerkt dat het enkel ging om aanvragen tot gezinshereniging met een burger van de Unie wiens rechten in het gedrang zouden komen. Te dezen betreft het echter geen aanvraag tot gezinshereniging, noch een andere aanvraag waarop het recht van de Unie van toepassing zou zijn, zodat de beoordeling dienaangaande niet relevant is voor de huidige zaak.”

Deze grief is dus evenmin dienstig. Het gegeven dat de verzoekende partij niet “het waarom” begrijpt van deze praktijk doet geen afbreuk aan vorige vaststelling.

2.7. Uit het vorige blijkt dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Uit het voorgaande blijkt immers dat het bestaan van een geldig inreisverbod als grond kan gelden voor het zonder voorwerp verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen met welk dienstig gegeven geen rekening is gehouden.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN